

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobců: **a) K. Š., b) F. Š., c) F. Š., d) S. Š.**, všichni zastoupeni Mgr. Bc. Klárou Luhanovou, advokátkou se sídlem Šafaříkovy sady 2455/5, Plzeň, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 504/15, Brno, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2021, č. j. 1 A 42/2019-75,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2021, č. j. 1 A 42/2019-75, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 24. 1. 2019, č. j. SZPI/AV157-36/2018, Státní zemědělská a potravinářská inspekce, inspektorát v Praze, rozhodla podle § 1 odst. 6 zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 140 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, že:

- žalobkyně a) je vinna tím, že
 - 1) dne 25. 10. 2017 porušila jako povinná osoba povinnost stanovenou v § 10 odst. 3 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“), když kontrolujícím neposkytla potřebnou součinnost blíže specifikovaným jednáním, čímž se dopustila přestupku dle § 15 odst. 1 písm. b) kontrolního řádu,
 - 2) dne 2. 11. 2017 porušila jako povinná osoba povinnost stanovenou v § 10 odst. 3 kontrolního řádu, když kontrolujícím neposkytla potřebnou součinnost blíže

- specifikovaným jednáním, čímž se dopustila přestupku dle § 15 odst. 1 písm. b) kontrolního řádu,
za což jí byla za použití absorpční zásady dle § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a podle § 15 odst. 2 kontrolního řádu uložena úhrnná pokuta ve výši 40 000 Kč;
- žalobce b) je vinen tím, že dne 25. 10. 2017 porušil jako povinná osoba povinnost stanovenou v § 10 odst. 3 kontrolního řádu, když kontrolujícím neposkytl potřebnou součinnost blíže specifikovaným jednáním, čímž se dopustil přestupku dle § 15 odst. 1 písm. b) kontrolního řádu, za což mu byla dle § 15 odst. 2 kontrolního řádu uložena pokuta ve výši 10 000 Kč;
 - žalobce c) je vinen tím, že
 - 1) dne 25. 10. 2017 porušil jako povinná osoba povinnost stanovenou v § 10 odst. 3 kontrolního řádu, když kontrolujícím neposkytl potřebnou součinnost blíže specifikovaným jednáním, čímž se dopustil přestupku dle § 15 odst. 1 písm. b) kontrolního řádu,
 - 2) dne 2. 11. 2017 porušil jako povinná osoba povinnost stanovenou v § 10 odst. 3 kontrolního řádu, když kontrolujícím neposkytl potřebnou součinnost blíže specifikovaným jednáním, čímž se dopustil přestupku dle § 15 odst. 1 písm. b) kontrolního řádu,
 za což mu byla za použití absorpční zásady dle § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a podle § 15 odst. 2 kontrolního řádu uložena úhrnná pokuta ve výši 40 000 Kč;
 - žalobkyně d) je vinna tím, že dne 25. 10. 2017 porušila jako povinná osoba povinnost stanovenou v § 10 odst. 3 kontrolního řádu, když kontrolujícím neposkytla potřebnou součinnost blíže specifikovaným jednáním, čímž se dopustila přestupku dle § 15 odst. 1 písm. b) kontrolního řádu, za což jí byla podle § 15 odst. 2 kontrolního řádu uložena pokuta ve výši 20 000 Kč.

[2] Porušení povinnosti stanovené § 10 odst. 3 kontrolního řádu se měli žalobci dopustit tím, že neposkytli potřebnou součinnost při kontrole právnické osoby Kadetní škola Řádu rytířů Tennholmu z.s. v nebytovém prostoru na adrese Štúrova 1701/55, Praha 4 [jehož vlastníky jsou žalobkyně a) a žalobce b)]. Kromě pokut byla každému z žalobců uložena rovněž povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč. Žalovaná rozhodnutím ze dne 20. 5. 2019, č. j. SZPI/AV157-41/2018, zamítla odvolání všech žalobců a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

[3] Žalobci podali proti rozhodnutí žalované žalobu k Městskému soudu v Praze, v níž tvrdili, že se žalovaná v rozhodnutí o odvolání nezabývala jejich odvolacími námitkami, pouze zkopírovala odůvodnění správního orgánu I. stupně. Podle žalobců nebyl skutkový stav zjištěn dostatečně, neboť závěry o vině jsou postaveny pouze na kontrolním protokolu ze dne 10. 5. 2018, č. P930-10329/18, a videozáznamu ze dne 2. 11. 2017, který není zcela kvalitní. Podle žalobců může být kontrolní protokol jediným důkazem pouze v řízeních, kde je účastníkem řízení kontrolovaná osoba, která měla možnost podat proti protokolu námitky. Správní orgány měly podle žalobců provést další důkazy (výsledky kontrolujících a žalobců). Žalobci rovněž namítali neúplnost protokolu v otázce vztahu k související

pokračování

kontrole celní správy, legitimitu kontroly a nedostatečné poučení ze strany kontrolujících, přičemž měli za to, že nebyli povinnými osobami ve smyslu § 5 odst. 2 písm. a) kontrolního řádu.

[4] Městský soud po shrnutí obsahu správního spisu konstatoval, že odvolací námitky byly vypořádány detailně a zcela konkrétně, žalovaná uvedla k odvolacím námitkám kromě rekapitulace prvostupňového rozhodnutí i vlastní úvahy. Sama skutečnost, že se žalovaná nakonec ztotožnila s posouzením správního orgánu I. stupně, podle městského soudu nemůže představovat nepřezkoumatelnost rozhodnutí o odvolání. Dále se městský soud zabýval jednotlivými žalobními body, z nichž žádnému nepřisvědčil a žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl. Ve vztahu k důvodu, pro který je nutné napadený rozsudek zrušit, není konkrétní argumentace městského soudu relevantní, Nejvyšší správní soud ji tedy podrobně nerekapituluje.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[5] Žalobci (stěžovatelé) napadli rozsudek městského soudu kasační stížností, a to z důvodů, které podřadili pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Ani jejich kasační argumentace se však nikterak nevztahuje k důvodům, pro které je nutné napadený rozsudek zrušit, Nejvyšší správní soud proto tuto argumentaci taktéž nerekapituluje, stejně jako nerekapituluje ani vyjádření žalované, které na ni reagovalo, ani následnou repliku stěžovatelů.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnými osobami, neboť stěžovatelé byli účastníky řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a jsou zastoupeni advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, nikoli však na základě kasačních bodů, jež uplatnili stěžovatelé. Dříve, než se jimi mohl zabývat, totiž dospěl k závěru, že řízení před městským soudem trpí vadou spočívající v jeho zmatečnosti [§ 103 písm. 1 písm. c) s. ř. s.], neboť o věci rozhodla specializovaná samosoudkyně městského soudu, ač k tomu nebyla oprávněna. K této vadě přitom musí Nejvyšší správní soud přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[8] Podle § 31 odst. 2 s. ř. s., v relevantním znění, „[v]e věcech důchodového pojištění, nemocenského pojištění, uchazečů o zaměstnání a jejich podpory v nezaměstnanosti a podpory při rekvalifikaci podle předpisů o zaměstnanosti, sociální péče, pomoci v hmotné nouzi a státní sociální podpory, dávek pěstounské péče, ve věcech přestupků, za které zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je nejvýše 100 000 Kč, mezinárodní ochrany, neudělení krátkodobého víza, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž

důsledkem je omezení osobní svobody cizince, jakož i v dalších věcech, v nichž tak stanoví zvláštní zákon, rozhoduje specializovaný samosoudce“.

[9] Podle § 15 odst. 2 kontrolního řádu „[z]a přestupek podle odstavce 1 písm. a) lze uložit pokutu do 500 000 Kč a za přestupek podle odstavce 1 písm. b) lze uložit pokutu do 200 000 Kč“.

[10] Vzhledem k tomu, že stěžovatelé byli shledáni vinnými z přestupků podle § 15 odst. 1 písm. b) kontrolního řádu, horní hranice sazby pokuty činila 200 000 Kč. Na projednávanou věc tak nebylo možné aplikovat § 31 odst. 2 s. ř. s., neboť ten umožňuje rozhodování specializovaného samosoudce krajského (městského) soudu pouze ve věcech přestupků, u nichž horní hranice pokuty činí nejvýše 100 000 Kč. Ani z žádného jiného zákonného ustanovení nevyplývá, že by měl projednávanou věc rozhodovat specializovaný samosoudce, městský soud tedy měl v souladu s § 31 odst. 1 s. ř. s. rozhodovat ve specializovaném senátu složeném z předsedy a dvou soudců.

[11] Dle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zmatečnost řízení před soudem může být způsobena mj. tím, že byl soud nesprávně obsazen. Dle ustálené judikatury (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 5/2003-32, dostupném na www.nssoud.cz) tato skutečnost nastává právě v případě, kdy namísto senátu rozhodoval ve věci samosoudce.

IV.

Závěr a náklady řízení

[12] Aniž by tedy přezkoumával jednotlivé stížní body, Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku.

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 18. září 2023

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu